

Arrest

nr. 283 876 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 februari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 25 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Parchakhel (district Kot, provincie Nangarhar, Afghanistan). Op vijfjarige leeftijd startte u met school. U moest stoppen met school toen u twaalf jaar was omdat u bedreigingen ontving van de taliban.

Uw vader werkte als lijfwacht en chauffeur voor zijn neef, M. K. (...), die wegebouwkundige was. De taliban viseerden M. K. (...). Ze vroegen hem geld en ze beschuldigden hem van spionage voor de overheid. Uiteindelijk werd hij vermoord door de taliban. Daarna ontving uw vader dreigbrieven van de taliban en dit omdat hij met M. (...) samengewerkt had. Anderhalf tot drie jaar na de dood van M. K. (...) vermoordden de taliban ook uw vader. Ze gooiden handgranaten naar uw huis, waarbij uw vader en twee andere neven van u het leven lieten. Hierna gebeurde er lange tijd niets, tot anderhalf à drie jaar na de dood van uw vader uw familie dreigbrieven van de taliban begon te ontvangen. Deze waren gericht aan u. Na de tweede dreigbrief besloot uw gezin om naar uw oom langs moederskant te verhuizen. Na twee maanden daar te hebben verbleven, ontving uw oom een derde dreigbrief van de taliban die gericht was aan u. De taliban dreigde ermee u te vermoorden als u zich niet bij hen zou aansluiten. Vier maanden na de ontvangst van deze laatste dreigbrief vertelde uw oom u dat het beter was dat u vertrok aangezien niemand u kon beschermen en uw leven in gevaar was. U besloot toen Afghanistan te verlaten. Dit was in 2018. U reisde toen via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U diende tijdens deze reis in Italië en Roemenië een verzoek om internationale bescherming. Dit gebeurde telkens zonder uw toestemming en dit nadat u in beide landen aangehouden werd. Het was evenwel niet uw bedoeling in deze landen te blijven. Na een reis van drie jaar kwam u in België aan. U diende hier op 12 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor de taliban omdat u geweigerd heeft om zich bij hen aan te sluiten. Verder vreest u ook beschuldigd te worden geen moslim te zijn omdat u naar een niet-moslimland bent gekomen en hier bescherming hebt gevraagd. Uw advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat u door uw verblijf hier verwesterd bent. Ze zullen u ervan beschuldigen geen goede moslim te zijn, ongelovig te zijn en u daarvoor vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara (Afghaans identiteitsdocument); een kopie van de taskara van uw vader; een originele brief door u gericht aan de sub- gouverneur van Kot district waarin uw problemen aangehaald worden; een origineel document van het hoofdkwartier van de politie van het district Kot waarin ze onder meer de moord op M. K. (...) en uw vader bevestigen; een originele dreigbrief van de taliban gericht aan u; en een originele dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er moet er in dit kader vooreerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf initieel op 12 februari 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u geboren was op 28 februari 2004, en op dat moment dus zo'n 17 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 12 februari 2021). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, op 2 maart 2021, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde leeftijd. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 2 maart 2021 een leeftijd had van ouder

dan 18 jaar, namelijk 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. U kan derhalve niet beschouwd worden als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië en Italië respectievelijk liet noteren dat u op 20 april 2003 en op 1 januari 2005 geboren bent.

Toen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal naar uw leeftijd werd gevraagd, bleef u erbij geboren te zijn ergens rond 2003. Vervolgens geconfronteerd met de vaststellingen van het door u ondergane leeftijdsonderzoek, gaf u aan niet akkoord te gaan met het resultaat van het leeftijdsonderzoek (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), CGVS, p. 4).

Uit het feit dat u (i) bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 12 februari 2021 verklaarde minderjarig te zijn, (ii) ook bij uw verzoeken in Italië en Roemenië liet noteren minderjarig te zijn en daar bovendien andere geboortedata opgaf, (ii) op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 19 jaar (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 20 april 2022, p. 4) blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar voor de taliban te vrezen hebt nadat u weigerde om zich bij hen aan te sluiten. De taliban zou zich namelijk, na het doden van uw vader en zijn neef, gefocust hebben op u. Dit zou de enige reden geweest zijn voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 25). U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Zo vooreerst legde u weinig overtuigende verklaringen af over de vermeende aanslag van de taliban op de neef van uw vader, M. K. (...), die wegebouwkundige was.

Er dient hieraangaand gewezen te worden op ernstige incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor de Dienst Voogdij, de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) over de juiste familieband met deze persoon. Zo is het opmerkelijk dat u zowel bij de Dienst Voogdij als op de DVZ liet optekenen dat uw oom langs vaderskant wegebouwkundige en door de taliban vermoord werd (Dienst Voogdij, p.3, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bevreemdend is dan ook dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat het hier om uw neef of de zoon van uw oom langs vaderskant ging die wegebouwkundige was en vermoord werd door de taliban (NPO, p.8). Niet alleen is dit weinig coherent, u gaf daarenboven later tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud te kennen dat uw vader geen broers had (NPO, p. 16). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u voorheen nog had aangegeven dat het hier om de zoon van uw oom langs vaders kant ging maar tegelijkertijd aangaf dat uw vader geen broers heeft, antwoordde u dat M. K. (...) de neef van uw vader en niet uw neef was, maar het in uw gemeenschap de gewoonte is om neef van de vader ook gewoon neef te noemen (NPO, p.16). Geconfronteerd hierna met het feit dat u zowel bij de Dienst Voogdij als de DVZ verklaard had dat het hier om uw oom langs vaderskant en niet om uw (of een) neef ging, antwoordde u dat u toen u hier toekwam niet veel wist van de regels hier en dat het een gewoonte is in Afghanistan om iemand langs vaderskant die ouder is dan jezelf oom langs vaderskant te noemen. U sprak hem ook als dusdanig aan in Afghanistan en gebruikte deze aanspreektitel ook kort na uw aankomst hier omdat u toen nog zo over hem dacht. Ondertussen bent u op de hoogte van de regels hier om deze relatie te duiden, waardoor u hem nu correct als neef benoemt (NPO, p.25). Deze uitleg overtuigt niet. Het CGVS stelt immers vast dat u doorheen uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud allerm minst duidelijkheid heeft verschaft over jullie familiale relatie (cf. supra).

In dit verband kan overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS omtrent M. K. (...) ook op andere punten ontoereikend bleken. Zo verklaarde u dat M. K. (...) wegebouwkundige was en uw vader voor hem werkte als lijfwacht en chauffeur (NPO, p.26). U verklaarde meermaals dat ze altijd samen waren (NPO, 9, 15 & 26). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat net op de dag dat M. K. (...) vermoord werd in zijn auto, uw vader – die zijn chauffeur en lijfwacht was – niet bij hem was (NPO, p.27). Gevraagd hoe dit zou komen aangezien uw vader zijn lijfwacht en chauffeur was waardoor ze altijd samen waren, verklaarde u dat uw vader zich waarschijnlijk niet goed voelde en M. K. (...) hem verteld had dat hij niet moest komen (NPO, p. 27). Het is opmerkelijk

dat u dergelijke details kunt onthouden maar wanneer u gevraagd werd voor welk bedrijf M. K. (...) en uw vader werkten, u het antwoord schuldig bleef (NPO, 26). Gevraagd wat de job van M. K. (...) juist inhield, kon u hierover ook maar weinig zeggen. U bleef hierover op de oppervlakte door slechts te verklaren dat hij wegebouwkundige was en altijd op de bouwplaats was (NPO, p. 26). Gevraagd of u ooit aan familieleden hebt gevraagd voor welke bedrijf M. (...) werkte, antwoordde u ontkennend waarbij u eraan toevoegde dat het lang geleden is en u niet weet of u moeder bijvoorbeeld nog weet voor welk bedrijf hij werkte (NPO, p. 26 en 27). Verder bleef u ook sterk op de oppervlakte over de aard van de problemen van M. K. (...) met de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban M. K. (...) eerst vroeg om geld te betalen – u weet niet of hij daar effectief gevolg aan gaf – en hij daarna door hen ervan werd beschuldigd een spion voor de overheid te zijn, maar dat u niet weet wat het exacte probleem was dat leidde naar zijn dood (NPO, p. 27). Gevraagd of de taliban M. K. (...) bedreigde, antwoordde u dat u niet veel details hebt over die tijd, dat u toen nog een kind was (NPO, p. 27). Verwacht mag worden dat u in dit verband meer informatie kan verschaffen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Door dit alles is uw algemene geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.

Voorts dient er gewezen te worden op een incoherentie tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS over de aard van de problemen van uw vader met de taliban. Zo stelde u in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader vanwege M. K. (...) door de taliban werd gevisieerd en bedreigd. Hij trok immers altijd met hem op. Daarom beschouwden ze ook uw vader als een spion, wat uiteindelijk leidde tot de moord op uw vader (NPO, p. 8, 9 en 15). Tegen het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban aan uw vader vroeg om zich bij hen aan te sluiten. Omdat uw vader weigerde hen te vervoegen, werd hij vermoord (NPO, p.28). Daargelaten deze incoherentie is het ook zeer opmerkelijk dat u doorheen uw verklaringen weinig details kon verschaffen over de concrete problemen van uw vader met de taliban. U schetst namelijk een zeer vaag beeld over de focus van de taliban op uw vader. Gevraagd waarom de taliban uw vader viseerde, antwoordde u dat hij gelinkt werd aan M. K. (...) aangezien hij soms als lijfwacht en soms als chauffeur voor hem werkte. Dit herhaalde u meermaals zonder in de diepte te kunnen gaan (NPO, p. 8, 9, 15 en p.26). Op detailgerichte vragen in dit verband kon u meermaals geen antwoord geven. Gevraagd of uw vader u ooit verteld had over de problemen van M. K. (...), antwoordde u ontkennend (NPO, p.28). Gevraagd wanneer uw vader begon met deze job, bleef u het antwoord schuldig (NPO, 15). Gevraagd wat de job van uw vader exact inhield, bleef u op de oppervlakte en antwoordde u dat u niet weet wat zijn job exact was, maar dat hij altijd samen was met M. K. (...) zoals een lijfwacht (NPO, p.15). U verklaarde vervolgens dat na de dood van M. K. (...) de taliban dreigbrieven begonnen te sturen naar uw vader. Gevraagd hoelang na de dood van M. K. (...) deze dreigbrieven werden verstuurd, bleef u het antwoord schuldig (NPO, p. 28). Gevraagd hoeveel dreigbrieven er werden gestuurd, wist u het niet zeker, twee of drie dacht u (NPO, p. 28). Gevraagd wie van de taliban uw vader bedreigde, bleef u tevens het antwoord schuldig (NPO, p. 9). Gevraagd wie van de taliban handgranaten had gegooid en uw vader hierbij vermoordde, bleef u het antwoord andermaal schuldig (NPO, p.30). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan geven. Uw onwetendheid in dit verband doet de wenkbrauwen fronsen. Daarbovenop blijkt de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief gericht aan uw vader strijdig met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat na de dood van M. K. (...) uw vader dreigbrieven ontving van de taliban. U legde vervolgens ook één van deze dreigbrieven neer als bewijs (NPO, p. 15 & 22). Gevraagd naar de inhoud van deze dreigbrief verklaarde u dat er in de dreigbrief staat dat de taliban aan uw vader vragen om met hen samen te werken of zich anders aan hen over te geven. Indien hij dit niet zou doen, dan heeft de taliban geen andere keuze dan hem op dezelfde manier te vermoorden als M. K. (...) (NPO, p. 22). Echter uit de vertaling van dit document blijkt nergens dat de taliban uw vader probeerde te rekruteren. Daarbovenop blijkt deze dreigbrief gericht te zijn naar zowel uw vader als M. K. (...), wat compleet niet strookt met uw verklaringen al zou uw vader pas dreigbrieven zijn beginnen ontvangen na de dood van M. K. (...). Bovendien strookt ook de inhoud van het door u neergelegde document van het hoofdkwartier van de politie van het district Kot, dat luidens uw verklaringen uw problemen bevestigt, evenmin met uw verklaringen. Zo blijkt volgens dit attest dat uw vader in de moskee van zijn dorp werd vermoord. Dit strookt helemaal niet met uw eigen verklaringen, waarbij u expliciet aangaf dat door de bedreigingen uw familie niet langer naar de moskee ging om te bidden, maar dat deden in jullie hujra (gasthuis), waar uiteindelijk uw vader werd vermoord (NPO, p. 8).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Omwille van bovenstaande elementen kan evenmin enige bewijskracht toegekend worden aan de rest van de door u neergelegde documenten ter staving van uw relaas, met name de dreigbrief door de taliban gericht aan u en de door u neergelegde brief gericht aan de sub-gouverneur van Kot district.

Tot slot slaagt u er ook niet in om aannemelijk te maken waarom de taliban u zou willen rekruteren. Vooreerst dient er hier op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – zoals uit uw verklaringen blijkt – is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Het is overigens ook weinig aannemelijk dat de taliban na het doden van M. K. (...) en uw vader wegens aantijgingen van spionage voor de overheid daarna u zou hebben willen rekruteren. De taliban deed in principe geen rekrutering van mensen wiens familie werd aanzien als een overheidsfamilie. Daarnaast is het bevreemdend dat u aanvankelijk door de taliban met rust werd gelaten na de dood van uw vader om plots anderhalf à drie jaar na zijn overlijden zonder zichtbare aanleiding dreigbrieven van hen te ontvangen waarin ze u aanmaanden zich bij hen aan te sluiten. U vermoeden dat dit gebeurde omdat u toen twaalf jaar was geworden, overtuigt maar matig om dit te verklaren (NPO, p. 12). Daarbovenop is het ook zeer opmerkelijk dat, gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nog enige problemen hebben gekend met de taliban, u stelde dat sinds u vertrokken bent uit Afghanistan ze geen problemen hebben gehad met de taliban (NPO, p. 15). Luidens de door u neergelegde dreigbrief van de taliban aan u gericht – waaraan op zich reeds geen bewijskracht kan gegeven worden (cf supra) – dreigde de taliban er immers mee u en uw familie te zullen doden indien u zich niet bij hen aansloot.

Tenslotte moet er ook nog gewezen worden op enkele bijkomende tekortkomingen in uw relaas.

Uit het door u neergelegde document van het hoofdkwartier van de politie van het district Kot blijkt dat uw vader werd vermoord op 20 juli 2013. U verklaarde tot ongeveer anderhalf tot drie jaar na de dood van uw vader geen bedreigingen te hebben ontvangen. Vanaf dat ogenblik begon u echter zelf dreigbrieven te ontvangen (NPO, p.31). Deze bedreigingen aan uw adres begonnen toen u in het zesde leerjaar op school zat (NPO, p. 8, 9 en 31), terwijl u aangaf dat u ten tijde van het overlijden van uw vader in het vierde leerjaar zat (NPO, p. 8). Dit betekent dat u vermoedelijk rond 2015-2016 zelf bedreigingen door de taliban begon te ontvangen. U gaf in dit verband aan doorheen de tijd drie tot vier dreigbrieven van de taliban te hebben ontvangen (NPO, p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat u na het ontvangen van deze dreigbrieven, gezien uw voorgeschiedenis, nog gedurende meerdere jaren in hetzelfde dorp bleef wonen. U gaf immers aan pas in 2018 uit uw dorp vertrokken te zijn (NPO, p. 5 en 22). Dat u ondertussen was verhuisd naar de woning van uw oom doet hieraan geen afbreuk. Deze was immers woonachtig in hetzelfde dorp. Bovendien werd de derde dreigbrief door de taliban aan uw oom overhandigd (NPO, p. 10), wat impliceert dat de taliban wist waar u in die periode verbleef. Bovendien bleef u na ontvangst van deze derde dreigbrief ook nog vier maanden bij deze oom alvorens te beslissen om het land te verlaten (NPO, 10). Dat u jarenlang in dezelfde regio en dorp blijft wonen gezien uw voorgeschiedenis en terwijl u ook zelf verschillende malen bedreigd werd, doet bijkomend ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 §2 a van de Vreemdelingenwet.

De rest van de door u neergelegde documenten, met name de taskara's van u en uw vader, zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze vormen hooguit een aanwijzing van de identiteit, herkomst en nationaliteit van u en uw vader, maar kunnen de door u aangehaalde problemen met de taliban op geen enkele wijze ondersteunen. Hier kan nog aan worden toegevoegd uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd eveneens aan uw administratief dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en

vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van

5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

U haalde verder aan bij terugkeer naar Afghanistan er door de taliban van beschuldigd te zullen worden geen moslim te zijn omdat u naar een niet-moslimland bent gekomen en hier bescherming hebt gevraagd (NPO, p. 33). Uw advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat u door uw verblijf hier in België verwesterd bent. De taliban zal u ervan beschuldigen geen goede moslim te zijn, ongelovig te zijn en u daarvoor vermoorden. U zal wegens het feit dat u in een niet-islamitisch land bent opgegroeid als een verrader worden beschouwd (NPO, p. 33).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst (cf supra). Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgelooft aan te hangen (NPO, p. 6). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verder is verzoeker van oordeel dat *in casu* sprake is van machtsoverschrijding. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook een schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging laat verzoeker vooreerst gelden dat de commissaris-generaal opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal heeft weggelaten waarop zijn bezorgdheid berust. Hij voert aan dat de commissaris-generaal de onsamenhangendheid van de verhalen probeert te ontmantelen, “*terwijl er verschillende cumulatieve voorwaarden zijn die de verzoekende partij vrezen in geval van terugkeer*”.

Hij geeft aan dat het de som is van deze objectieve elementen waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden en die *“desalniettemin het risico op vervolging aanzienlijk verhoogt in geval van terugkeer naar Afghanistan”*. Hij wijst erop dat hij een jongeman van Pashtoun origine is die heel zijn leven in Afghanistan in de provincie Nangarhar leefde en dat hij daarom een gemakkelijke *“proof”* is bij terugkeer naar Afghanistan. Dit is volgens verzoeker ongetwijfeld zo na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 waardoor er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen in hoofde van verwesterde Afghanen die een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Hij betoogt dat zijn situatie binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève valt en voert aan dat:

“De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

De UNHCR vreest dat de recente ontwikkelingen de beschermingsbehoeften van Afghanen zullen doen toenemen, zowel uit hoofde van het VN-Vluchtelingenverdrag als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming. Dit geldt ook voor Afghanen die reeds aanwezig zijn in het buitenland, waar zij vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming hebben gezocht⁴.

De raadsman van de verzoekende partij is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als ‘verwesterd’ door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is⁵.”

Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over het begrip *“behorend tot een sociale groep”* en stelt dat de gewelddadigheden die door hem worden beschreven als vervolgingen kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Zijn vrees, die volgens hem actueel is, wordt niet onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), aldus verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn risicoprofiel daar hij als verwesterd zal beschouwd worden:

“Als er geen twijfels over zijn Afghaanse nationaliteit is, moet aldus deze vrees nog steeds onderzocht worden. Hij is een jonge man van 22 jaar oud (“Op mijn taskera en al mijn documenten die ik heb staat een jongere leeftijd. And aangezien deze test meer waarde heeft kan ik niets zeggen.” (CGVS, p. 4)) en was in Afghanistan verbleven.

Volgens de EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (ESAO), in Afghanistan Country focus, Country of Origin Information Report, January 2022, pp. 56-57:

“(…)”

Zodra er bewijs is van een verblijf van meer dan 4 jaar buiten het land, is het onbetwistbaar dat hij door de Taliban zal worden beschouwd als een “buitenlander” of als “niet goed genoeg als moslim” omdat hij niet in zijn land is gebleven. Bovendien is de verzoekende partij meer dan vier jaar in Europa geweest (Hij heeft zijn land verlaten in 2018 “Dat was tussen de twee eids (suikerfeesten), de kleine en de grote eid.” (CGVS, p. 5). Het was dus tussen 15 juni 2018 en 22 augustus 2018

Zelfs indien de verwerende partij niet gelooft in zijn leeftijd en zijn verhaal naar Afghanistan, kan hij zijn tijd in Europese land niet betwisten. Naast dit risicocriterium heeft verweerder verzuimd een tweede risicopunt te analyseren: het profiel van een jonge, verwesterde man.”

Hij vervolgt:

“De verzoekende partij heeft in Europa sinds juli 2018 gegeven (en in België sinds 12 februari 2021). De verzoekende partij kan als “westernized” beschouwd worden.

“(…)” UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, pp.46-47 available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 21 June 2021]

Volgens de EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (ESAO), in Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis, November 2021, pp. 85-86:

“(…)”

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen, kunnen worden blootgesteld, zijn van zo ernstige aard dat zij neerkomen op vervolging (b.v. executie, moord, amputatie, andere vormen van lijfstraffen). Personen die door Taliban als strijdig met de islamitische wetten worden beschouwd, hebben in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekende partij luistert naar popmuziek kijk naar tv-programma’s die beschouwd zijn als “haram” in de sharia recht. Tijdens het vorige Taliban-regime was de plaats voor muziek en muzikanten het graf. Zij

vernietigden systematisch instrumenten, tapes en televisies, alles wat als ondersteuning voor muziek kon dienen, en lieten alleen propaganda of religieuze liederen toe. Verzoekende partij kleedt zich op westerse wijze, hetgeen absoluut niet zal worden toegestaan omdat hij door zijn kapsel of door de kleding die hij draagt als "edel" kan worden beschouwd."

Verder wijst verzoeker op wat in het EASO-rapport van januari 2022 over Afghanistan wordt gesteld met betrekking tot personen die in het Westen een verzoek om internationale bescherming indienden en vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Hij beklemtoont dat zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst niet wordt betwist en meent dat zijn nood aan internationale bescherming ook vanuit dit standpunt moet worden bekeken. Hij stelt dat:

"In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen."

Tevens merkt verzoeker op dat het voor Afghaanse onderdanen erg moeilijk kan zijn om een specifieke vervolging te bewijzen en wijst hij erop dat een toekomstgerichte beoordeling van de nood aan internationale bescherming moet worden gemaakt, waarbij de bewijsstandaard de redelijke waarschijnlijkheid is. Ook betoogt hij dat vervolging niet beperkt zal zijn tot specifieke daden maar in het algemeen vaak een samenloop zal zijn van verschillende elementen. Hij citeert uit een rapport van UNHCR dienaangaande. Verzoeker stelt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven, een specifiek risico lopen op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering: *"(e)nerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich"*. Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid om het risico op vervolging omwille van gepercipieerde of daadwerkelijke verwestering te categoriseren onder een toegeschreven politieke overtuiging en religie alsook omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij verwijst hierbij naar Europese rechtspraak en rechtspraak van de Raad, alsook naar een rapport van F. Stahlmann en rapporten van UNHCR, EASO, Refugee Support Network en Asylus. Hij wijst er hierbij op dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na vertrek zodat er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan kunnen worden gekoppeld. Hij stelt voorts dat *"de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep (is) die een grond vormt voor vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap"*. Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering ervoor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving, anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in de studie van Stahlmann wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door de taliban te worden gevisieerd. Tevens betoogt verzoeker:

"Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.²⁹ Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen"³⁰, zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden."

Verzoeker concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij kunnen worden gezien als *"onislamitisch"*, pro-regeringsgezind of als spionnen, alsook dat het risico nu nog groter is door de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban die de macht overnamen, zowel in de steden als op het platteland. Hij stelt dat *"(d)e cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden (...) ertoe (leidt) dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VNV vluchtelingenverdrag"*.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus en meer bepaald op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij besluit daarbij dat *"in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban"* en dat de *"door de beide partijen voorgelegde rapporten (...) indicaties (bevatten) van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden"*.

Tevens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij besluit wat dat betreft:

“Voormelde gegevens wijzen op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In zulke situatie moet rekening worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Uit de bestrede beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek gevoerd heeft. Bovendien werd de verzoekende partij evenmin gehoord of er in haar hoofde dergelijke persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan.”

Tot slot geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het beginsel van het voordeel van de twijfel. Hij stelt in dit verband nog het volgende:

“In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoeker aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van de regio van herkomst. Aangezien een groot deel van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoeker gegund worden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- uittreksels uit de *“Country Guidance. Afghanistan. Guidance Note and Common Analysis”* van EASO van november 2021 (stuk 2);
- uittreksels uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 4);
- uittreksels uit het *“Afghanistan. Country of Origin Information Report”* van EASO van januari 2022 (stuk 5).

2.2.2. Op 1 december 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (A) er ernstige twijfels bestaan over de door hem opgegeven leeftijd en de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aantast, (B) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar voor de taliban te vrezen heeft nadat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten, (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees dat de taliban, die zich na het doden van zijn vader en de neef van zijn vader op hem gefocust zouden hebben, hem zouden doden omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten. Daarnaast geeft hij aan dat hij vreest om ervan beschuldigd te worden dat hij geen moslim is omdat hij naar een niet-moslimland is gekomen en hier bescherming heeft gevraagd. Hij stelt dat de taliban hem ervan zullen beschuldigen geen goede moslim te zijn en ongelovig te zijn en dat zij hem ook om die reden zullen vermoorden. Zijn advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens op dat verzoeker door zijn verblijf hier verwesterd is en dat hij als een verrader zal worden beschouwd omdat hij in een niet-islamitisch land is opgegroeid.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De commissaris-generaal stelt vast dat (i) er ernstige twijfels bestaan over de door verzoeker opgegeven leeftijd en dat de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden, de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aantast en dat (ii) verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor de taliban omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten aannemelijk te maken. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Er moet er in dit kader vooreerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf initieel op 12 februari 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u geboren was op 28 februari 2004, en op dat moment dus zo'n 17 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 12 februari 2021). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, op 2 maart 2021, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde leeftijd. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 2 maart 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. U kan derhalve niet beschouwd worden als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië en Italië respectievelijk liet noteren dat u op 20 april 2003 en op 1 januari 2005 geboren bent.

Toen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal naar uw leeftijd werd gevraagd, bleef u erbij geboren te zijn ergens rond 2003. Vervolgens geconfronteerd met de vaststellingen van het door u ondergane leeftijdsonderzoek, gaf u aan niet akkoord te gaan met het resultaat van het leeftijdsonderzoek (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), CGVS, p. 4).

Uit het feit dat u (i) bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 12 februari 2021 verklaarde minderjarig te zijn, (ii) ook bij uw verzoeken in Italië en Roemenië liet noteren minderjarig te zijn en daar bovendien andere geboortedata opgaf, (ii) op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 19 jaar (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 20 april 2022, p. 4) blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar voor de taliban te vrezen hebt nadat u weigerde om zich bij hen aan te sluiten. De taliban zou zich namelijk, na het doden van uw vader en zijn neef, gefocust hebben op u. Dit zou de enige reden geweest zijn voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 25). U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Zo vooreerst legde u weinig overtuigende verklaringen af over de vermeende aanslag van de taliban op de neef van uw vader, M. K. (...), die wegebouwkundige was.

Er dient hieraangaand gewezen te worden op ernstige incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor de Dienst Voogdij, de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) over de juiste familieband met deze persoon. Zo is het opmerkelijk dat u zowel bij de Dienst Voogdij als op de DVZ liet optekenen dat uw oom langs vaderskant wegebouwkundige en door de taliban vermoord werd (Dienst Voogdij, p.3, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bevreemdend is dan ook dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat het hier om uw neef of de zoon van uw oom langs vaderskant ging die wegebouwkundige was en vermoord werd door de taliban (NPO, p.8). Niet alleen is dit weinig coherent, u gaf daarenboven later tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud te kennen dat uw vader geen broers had (NPO, p. 16).

Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u voorheen nog had aangegeven dat het hier om de zoon van uw oom langs vaders kant ging maar tegelijkertijd aangaf dat uw vader geen broers heeft, antwoordde u dat M. K. (...) de neef van uw vader en niet uw neef was, maar het in uw gemeenschap de gewoonte is om neef van de vader ook gewoon neef te noemen (NPO, p.16). Geconfronteerd hierna met het feit dat u zowel bij de Dienst Voogdij als de DVZ verklaard had dat het hier om uw oom langs vaderskant en niet om uw (of een) neef ging, antwoordde u dat u toen u hier toekwam niet veel wist van de regels hier en dat het een gewoonte is in Afghanistan om iemand langs vaderskant die ouder is dan jezelf oom langs vaderskant te noemen. U sprak hem ook als dusdanig aan in Afghanistan en gebruikte deze aanspreektitel ook kort na uw aankomst hier omdat u toen nog zo over hem dacht. Ondertussen bent u op de hoogte van de regels hier om deze relatie te duiden, waardoor u hem nu correct als neef benoemt (NPO, p.25). Deze uitleg overtuigt niet. Het CGVS stelt immers vast dat u doorheen uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud allerm minst duidelijkheid heeft verschaft over jullie familiale relatie (cf. supra).

In dit verband kan overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS omtrent M. K. (...) ook op andere punten ontoereikend bleken. Zo verklaarde u dat M. K. (...) wegebouwkundige was en uw vader voor hem werkte als lijfwacht en chauffeur (NPO, p.26). U verklaarde meermaals dat ze altijd samen waren (NPO, 9, 15 & 26). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat net op de dag dat M. K. (...) vermoord werd in zijn auto, uw vader – die zijn chauffeur en lijfwacht was – niet bij hem was (NPO, p.27). Gevraagd hoe dit zou komen aangezien uw vader zijn lijfwacht en chauffeur was waardoor ze altijd samen waren, verklaarde u dat uw vader zich waarschijnlijk niet goed voelde en M. K. (...) hem verteld had dat hij niet moest komen (NPO, p. 27). Het is opmerkelijk dat u dergelijke details kunt onthouden maar wanneer u gevraagd werd voor welk bedrijf M. K. (...) en uw vader werkten, u het antwoord schuldig bleef (NPO, 26). Gevraagd wat de job van M. K. (...) juist inhield, kon u hierover ook maar weinig zeggen. U bleef hierover op de oppervlakte door slechts te verklaren dat hij wegebouwkundige was en altijd op de bouwplaats was (NPO, p. 26). Gevraagd of u ooit aan familieleden hebt gevraagd voor welke bedrijf M. (...) werkte, antwoordde u ontkennend waarbij u eraan toevoegde dat het lang geleden is en u niet weet of u moeder bijvoorbeeld nog weet voor welk bedrijf hij werkte (NPO, p. 26 en 27). Verder bleef u ook sterk op de oppervlakte over de aard van de problemen van M. K. (...) met de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban M. K. (...) eerst vroeg om geld te betalen – u weet niet of hij daar effectief gevolg aan gaf – en hij daarna door hen ervan werd beschuldigd een spion voor de overheid te zijn, maar dat u niet weet wat het exacte probleem was dat leidde naar zijn dood (NPO, p. 27). Gevraagd of de taliban M. K. (...) bedreigde, antwoordde u dat u niet veel details hebt over die tijd, dat u toen nog een kind was (NPO, p. 27). Verwacht mag worden dat u in dit verband meer informatie kan verschaffen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Door dit alles is uw algemene geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.

Voorts dient er gewezen te worden op een incoherentie tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS over de aard van de problemen van uw vader met de taliban. Zo stelde u in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader vanwege M. K. (...) door de taliban werd gevisieerd en bedreigd. Hij trok immers altijd met hem op. Daarom beschouwden ze ook uw vader als een spion, wat uiteindelijk leidde tot de moord op uw vader (NPO, p. 8, 9 en 15). Tegen het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban aan uw vader vroeg om zich bij hen aan te sluiten. Omdat uw vader weigerde hen te vervoegen, werd hij vermoord (NPO, p.28). Daargelaten deze incoherentie is het ook zeer opmerkelijk dat u doorheen uw verklaringen weinig details kon verschaffen over de concrete problemen van uw vader met de taliban. U schetst namelijk een zeer vaag beeld over de focus van de taliban op uw vader. Gevraagd waarom de taliban uw vader viseerde, antwoordde u dat hij gelinkt werd aan M. K. (...) aangezien hij soms als lijfwacht en soms als chauffeur voor hem werkte. Dit herhaalde u meermaals zonder in de diepte te kunnen gaan (NPO, p. 8, 9, 15 en p.26). Op detailgerichte vragen in dit verband kon u meermaals geen antwoord geven. Gevraagd of uw vader u ooit verteld had over de problemen van M. K. (...), antwoordde u ontkennend (NPO, p.28). Gevraagd wanneer uw vader begon met deze job, bleef u het antwoord schuldig (NPO, 15). Gevraagd wat de job van uw vader exact inhield, bleef u op de oppervlakte en antwoordde u dat u niet weet wat zijn job exact was, maar dat hij altijd samen was met M. K. (...) zoals een lijfwacht (NPO, p.15). U verklaarde vervolgens dat na de dood van M. K. (...) de taliban dreigbrieven begonnen te sturen naar uw vader. Gevraagd hoelang na de dood van M. K. (...) deze dreigbrieven werden verstuurd, bleef u het antwoord schuldig (NPO, p. 28). Gevraagd hoeveel

dreigbrieven er werden gestuurd, wist u het niet zeker, twee of drie dacht u (NPO, p. 28). Gevraagd wie van de taliban uw vader bedreigde, bleef u tevens het antwoord schuldig (NPO, p. 9). Gevraagd wie van de taliban handgranaten had gegooid en uw vader hierbij vermoordde, bleef u het antwoord andermaal schuldig (NPO, p.30). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan geven. Uw onwetendheid in dit verband doet de wenkbrauwen fronsen. Daarbovenop blijkt de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief gericht aan uw vader strijdig met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat na de dood van M. K. (...) uw vader dreigbrieven ontving van de taliban. U legde vervolgens ook één van deze dreigbrieven neer als bewijs (NPO, p. 15 & 22). Gevraagd naar de inhoud van deze dreigbrief verklaarde u dat er in de dreigbrief staat dat de taliban aan uw vader vragen om met hen samen te werken of zich anders aan hen over te geven. Indien hij dit niet zou doen, dan heeft de taliban geen andere keuze dan hem op dezelfde manier te vermoorden als M. K. (...) (NPO, p. 22). Echter uit de vertaling van dit document blijkt nergens dat de taliban uw vader probeerde te rekruteren. Daarbovenop blijkt deze dreigbrief gericht te zijn naar zowel uw vader als M. K. (...), wat compleet niet strookt met uw verklaringen al zou uw vader pas dreigbrieven zijn beginnen ontvangen na de dood van M. K. (...). Bovendien strookt ook de inhoud van het door u neergelegde document van het hoofdkwartier van de politie van het district Kot, dat luidens uw verklaringen uw problemen bevestigt, evenmin met uw verklaringen. Zo blijkt volgens dit attest dat uw vader in de moskee van zijn dorp werd vermoord. Dit strookt helemaal niet met uw eigen verklaringen, waarbij u expliciet aangaf dat door de bedreigingen uw familie niet langer naar de moskee ging om te bidden, maar dat deden in jullie hujra (gasthuis), waar uiteindelijk uw vader werd vermoord (NPO, p. 8). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Omwille van bovenstaande elementen kan evenmin enige bewijskracht toegekend worden aan de rest van de door u neergelegde documenten ter staving van uw relaas, met name de dreigbrief door de taliban gericht aan u en de door u neergelegde brief gericht aan de sub-gouverneur van Kot district.

Tot slot slaagt u er ook niet in om aannemelijk te maken waarom de taliban u zou willen rekruteren. Vooreerst dient er hier op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – zoals uit uw verklaringen blijkt – is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Het is overigens ook weinig aannemelijk dat de taliban na het doden van M. K. (...) en uw vader wegens aantijgingen van spionage voor de overheid daarna u zou hebben willen rekruteren. De taliban deed in principe geen rekrutering van mensen wiens familie werd aanzien als een overheidsfamilie. Daarnaast is het bevreemdend dat u aanvankelijk door de taliban met rust werd gelaten na de dood van uw vader om plots anderhalf à drie jaar na zijn overlijden zonder zichtbare aanleiding dreigbrieven van hen te ontvangen waarin ze u aanmaanden zich bij hen aan te sluiten. U vermoeden dat dit gebeurde omdat u toen twaalf jaar was geworden, overtuigt maar matig om dit te verklaren (NPO, p. 12). Daarbovenop is het ook zeer opmerkelijk dat, gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nog enige problemen hebben gekend met de taliban, u stelde dat sinds u vertrokken bent uit Afghanistan ze geen problemen hebben gehad met de taliban (NPO, p. 15). Luidens de door u neergelegde dreigbrief van de taliban aan u gericht – waaraan op zich reeds geen bewijskracht kan gegeven worden (cf supra) – dreigde de taliban er immers mee u en uw familie te zullen doden indien u zich niet bij hen aansloot.

Tenslotte moet er ook nog gewezen worden op enkele bijkomende tekortkomingen in uw relaas.

Uit het door u neergelegde document van het hoofdkwartier van de politie van het district Kot blijkt dat uw vader werd vermoord op 20 juli 2013. U verklaarde tot ongeveer anderhalf tot drie jaar na de dood van uw vader geen bedreigingen te hebben ontvangen. Vanaf dat ogenblik begon u echter zelf dreigbrieven te ontvangen (NPO, p.31). Deze bedreigingen aan uw adres begonnen toen u in het zesde leerjaar op school zat (NPO, p. 8, 9 en 31), terwijl u aangaf dat u ten tijde van het overlijden van uw vader in het vierde leerjaar zat (NPO, p. 8). Dit betekent dat u vermoedelijk rond 2015-2016 zelf bedreigingen door de taliban begon te ontvangen. U gaf in dit verband aan doorheen de tijd drie tot vier dreigbrieven van de taliban te hebben ontvangen (NPO, p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat u na het ontvangen van deze dreigbrieven, gezien uw voorgeschiedenis, nog gedurende meerdere jaren in hetzelfde dorp bleef wonen. U gaf immers aan pas in 2018 uit uw dorp vertrokken te zijn (NPO, p. 5 en 22). Dat u ondertussen was verhuisd naar de woning van uw oom doet hieraan geen afbreuk. Deze was immers woonachtig in hetzelfde dorp. Bovendien werd de derde dreigbrief door de taliban aan uw oom overhandigd (NPO,

p. 10), wat impliceert dat de taliban wist waar u in die periode verbleef. Bovendien bleef u na ontvangst van deze derde dreigbrief ook nog vier maanden bij deze oom alvorens te beslissen om het land te verlaten (NPO, 10). Dat u jarenlang in dezelfde regio en dorp blijft wonen gezien uw voorgeschiedenis en terwijl u ook zelf verschillende malen bedreigd werd, doet bijkomend ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 §2 a van de Vreemdelingenwet.

De rest van de door u neergelegde documenten, met name de taskara's van u en uw vader, zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze vormen hooguit een aanwijzing van de identiteit, herkomst en nationaliteit van u en uw vader, maar kunnen de door u aangehaalde problemen met de taliban op geen enkele wijze ondersteunen. Hier kan nog aan worden toegevoegd uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd eveneens aan uw administratief dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat zijn vrees actueel is, doch door de commissaris-generaal niet werd onderzocht, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker op de eerste pagina van zijn verzoekschrift aangeeft geboren te zijn in 2004, terwijl hij verder in het verzoekschrift aangeeft 22 jaar oud te zijn. In zoverre hij de leeftijd die op basis van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld wenst te betwisten, wijst de Raad er op hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, een mogelijkheid waarvan hij in kennis gesteld werd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft.

Verzoeker betoogt verder dat "de verwerende partij opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal waarop de bezorgdheid van de verzoekende partij berust heeft weggelaten", doch hij laat na te concretiseren welk bewijsmateriaal door de commissaris-generaal zou zijn weggelaten. Een dergelijk summier betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Ten aanzien van het verwijt van verzoeker dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder nog worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal niet de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hem *in casu* geen voordeel van de twijfel werd gegund "aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van de regio van herkomst", noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest wordt getwijfeld aan zijn verklaring dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de Taliban zal worden vermoord omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten.

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als niet-moslim, slechte moslim of verrader te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker deze vrees pas helemaal op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS opwierp en hiervan noch bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het uiteenzetten van zijn vrees eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakte.

In zoverre uit zijn verklaringen en zijn betoog in zijn verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er bovendien op dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging

en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met

“gedrags- en kledingkwesities” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie

inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar

verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Wat betreft (i) verzoekers verklaringen gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij vreest om ervan beschuldigd te worden dat hij geen moslim is omdat hij naar een niet-moslimland is gekomen en hier bescherming heeft gevraagd en dat de taliban hem ervan zullen beschuldigen geen goede moslim te zijn en ongelovig te zijn en dat zij hem ook om die reden zullen vermoorden en (ii) de verklaringen van verzoekers advocaat dat verzoeker door zijn verblijf hier verwesterd is en dat hij wegens het feit dat hij in een niet-islamitisch land is opgegroeid, als een verrader zal worden beschouwd, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt geoordeeld:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst (cf supra). Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p. 6). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn jonge leeftijd en op zijn verblijf in Europa sinds juli 2018 en in België sinds februari 2021. Verder stelt hij dat hij naar popmuziek luistert en naar tv-programma's kijkt die in het *sharia*-recht als “*haram*” worden beschouwd. Hij geeft aan zich op een westerse wijze te kleden, “*hetgeen absoluut niet zal worden toegestaan omdat hij door zijn kapsel of door de kleding die hij draagt als “edel” kan worden beschouwd*”.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers jonge leeftijd dient te worden gerelativeerd in het licht van de beslissing van de Dienst Voogdij van 4 maart 2021 waaruit blijkt dat verzoeker op 2 maart 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker minstens tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er (grotendeels) zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij sinds juli 2018 in Europa verblijft en bijna twee jaren in België verblijft, kan voorts niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat hij naar popmuziek luistert en naar tv-programma's kijkt die in het *sharia*-recht als “*haram*” worden beschouwd, dat hij zich op een westerse

wijze kleedt en dat hij door deze kleding en zijn kapsel als “*edel*” kan worden beschouwd, doch hij laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Tevens blijkt na lezing van het administratief dossier dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-16). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het “*Talibanbewind*” en de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, zijn vormende jaren (grotendeels) in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) *de Staat;*
- b) *partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) *niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op*

verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat

dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen

in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('*predominantly*') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker van mening is dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu door de taliban wordt gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*”

(HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Verzoeker bekritiseert de analyse en het gebruik van de landeninformatie door het CGVS, doch duidt met zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aan welke verkeerde conclusies *in casu* zouden worden getrokken of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak en de *in casu* gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker stelt dat de meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de het CGVS zich steunt, het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 is, wijst de Raad er in eerste instantie op dat verwerende partij daaraan is tegemoet gekomen door middel van een aanvullende nota van 1 december 2022, waarbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 wordt gevoegd en waarin onder meer wordt gerefereerd aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de landeninformatie, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en vervolgens in de aanvullende nota van verwerende partij, niet meer actueel zou zijn. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter in vraag stellen van de actuele staat van de landeninformatie, zonder informatie voor te leggen die het tegenovergestelde zou aantonen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet gehoord werd over het gegeven of er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan, waardoor hij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker door het CGVS op 20 april 2022, dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, werd gehoord, zodat hij de mogelijkheid had om wat dit betreft persoonlijke elementen aan te brengen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker daarover in zijn verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. Verzoeker laat echter na om in zijn verzoekschrift persoonlijke omstandigheden aan te voeren die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Zijn betoog kan dan ook niet overtuigen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

D. DE BRUYN